

מ"ת 26631/03/21 - מדינת ישראל נגד אריה כץ ע"י

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 26631-03-21 מדינת ישראל נ' כץ
תיק חיצוני: 656180/2020

בפני כבוד השופט ביאלין אלעזר
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל עו"ד שרה הראל מפרקליטות מחוז ירושלים
אריה כץ ע"י ב"כ עו"ד רועי פוליטי

החלטה

הבקשה וכתב האישום

1. לפני בקשה להורות על המשך הרחקתו של המשיב מארגון מד"א וכן להורות על המשך איסור עיסוק המשיב בבדיקות קורונה זאת בהמשך ישיר להחלטה שניתנה על ידי בעניינו של המשיב בהליך מ"י 16753-10-20 ביום 15.12.20.

2. בבסיס הבקשה, כתב אישום, האוחז שלושה אישומים, שהוגש נגד המשיב ואשר מייחס לו באישום הראשון עבירות של קבלת דבר במרמה וגניבה בצוותא.

באישום השני עבירות של קבלת דבר במרמה בצוותא עם אחרים, ניסיון לקבל דבר במרמה, מספר עבירות גניבה ועבירה של מעשה העלול להפיץ מחלות בנסיבות מחמירות.

באישום השלישי עבירה שלהשמדת ראייה לפי סעיף 242 לחוק, בצירוף סעיף 29 לחוק.

3. הפרשה נשוא כתב האישום, עניינה בביצוע בדיקות פירטיות לנגיף הקורונה שנעשו תוך גניבת ערכות בדיקות קורונה ממד"א. בתמצית, על פי האמור בעובדות כתב האישום, הנבדקים נדרשו לשלם עבור בדיקות לאיתור נגיף הקורונה וזאת תוך הצגת מצג שווא כי מדובר במערך בדיקות פרטי שמתבצע באמצעות מד"א. בהתאמה, גם לפני גורמי מד"א הוצג מצג שווא לפיו הבדיקות שניטלו מהנבדקים הפרטיים נדגמו לכאורה בדגימות שעל פי הנחיות מד"א. חלקן של הבדיקות נבדק במעבדות שלא אושרו על ידי משרד הבריאות וחלקן של הבדיקות הוכשלו במכוון על מנת שתתקבל תוצאה שלילית שתמנע את כניסתו לבידוד של אותו נבדק. מעובדות כתב האישום עולה עוד כי המעשים המיוחסים למשיב נעשו לכאורה במסגרת תפקידו בארגון מד"א, שם שירת המשיב שירות אזרחי כרכז השירות האזרחי בירושלים.

טענות הצדדים:

4. בדיון שהתקיים בפני ביום 21.03.21 חלק ב"כ המשיב על קיומן של ראיות לכאורה והעלה מספר טענות

עמוד 1

שיש בכוחן, לטעמו, לדחות את בקשת המבקשת להארכת תנאים. ראשית, טען ב"כ המשיב כי אין בסיס ראיתי להוכחת יסוד מצג השווא לו טוענת המבקשת. טענה זו מבוססת על הנחתו של ב"כ המבקש שהנבדקים אשר פנו למשיב או למעורבים האחרים, יצאו מנקודת הנחה שאין מדובר בבדיקה חוקית או בדיקה התואמת להנחיות הרפואיות שהיו קיימות באותה תקופה, אלא שמדובר בפנייה לביצוע בדיקה פרטית, בהעדר אפשרות לקבלת הפנייה לבדיקה בהתאם לכללים (ראו עמ' 3 שורות 12-1 לפרוטוקול). מכאן שלטעמו של ב"כ המשיב לא הוצג מצג שווא בפני הנבדקים. שנית, טען ב"כ המשיב לאכיפה בדרנית לפיה מתוך מתנדבים רבים שנחשדו בביצוע של עבירות דומות אך ורק נגד המשיב הוגש כתב אישום והוגשה בקשה להטלת תנאים מגבילים. שלישית, טען ב"כ המשיב כי אין יסוד לעבירת הגניבה המיוחסת למשיב הן משום שאין ראיה לכך שהמשיב נטל ללא רשות את הערכות והן משום שערכן המצטבר של הערכות שנגבו לכאורה הוא פועט. רביעית, לטענת ב"כ המשיב אין יסוד לעבירה של הפצת מחלה במזיד המיוחסת למשיב באישום השני, זאת בעיקר משום שההנחיה לביצוע הבדיקות הגיעה ממעורבים אחרים בתוך מד"א, כך שמעורבות המשיב שולית.

5. מנגד המבקשת סבורה שקיימת תשתית ראיתית טובה להוכחת העבירות המיוחסות למשיב. המבקשת סבורה שהטענות שהעלה ב"כ המשיב מקומן להתברר בהליך העיקרי ולא בשלב זה. בייחס ליתר הטענות כפי שפורטו המבקשת הפנת לראיות, לרבות גרסתו של המשיב והודעותיהם של המעורבים האחרים אשר לדעת המבקשת יש בהן כדי לבסס ראיות לכאורה. לנוכח האמור, ולאור העובדה כי התנאים המגבילים שהארכתם מתבקשת מידתיים, יש להיעתר להם.

6. בתום דיון שהתקיים לפני ביום 21.3.21, ובהתאם להסכמת הצדדים, הוגשו לעיוני עיקרי הראיות.

דיון והכרעה:

7. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, עיינתי בעיקרי הראיות שהוצגו בפניי ושקלתי את מכלול השיקולים הצריכים לעניין, הגעתי לכלל מסקנה שיש להיעתר לבקשת המבקשת ולהורות על הארכת התנאים, והכל מהטעמים שיפורטו להלן.

הראיות לכאורה:

8. ראשית, אציין כי כתב האישום וחומר הראיות שבבסיסו מתארים התנהלות בעייתית ובלתי תקינה. מדובר במעשים שבוצעו תוך ניצול הנבדקים במצב חירום אליו נקלעו אזרחי המדינה. המשיב, על אף טענתו בדבר חלקו היחסית מצומצם בפרשה, נטל חלק בלתי מבוטל בין במשרין, בין בעקיפין ובין בעצמת עיניים.

9. להלן אתייחס לראיות בייחס לטענות שהעלה ב"כ המשיב.

10. טענת המשיב להעדר מצג שווא וממילא העדר בסיס ראיתי לעבירות של קבלת דבר במרמה: לאחר עיון במארג הראיות הכולל את גרסאות המשיב עצמו, הודעתיו של מרדכי אפללו והודעותיהם של

יואל מושקוביץ ואליהו גנזל, אני סבור שקיימת תשתית ראייתית לכאורית לעבירות של קבלת דבר במרמה המיוחסות למשיב. אפרט: אין חולק על כך שהמשיב משרת במד"א במסגרת שירות לאומי. כפועל יוצא לכך, הנדגמים פנו אל המשיב ויתר המעורבים בפרשה בהיותם עובדי מד"א וכחלק מתפקידו, ביצע המשיב את הדגימות בערכות ובציוד של מד"א ואותן בדיקות, בסופו של דבר, נשלחו אל מעבדות מד"א כדגימות של מד"א. לנוכח גרסת המשיב, דומה גם שלא יכולה להיות מחלוקת כי מד"א כארגון נתן שירות בדיקות חינוכי לזכאים. אניני סבור שיכולה להיות מחלוקת של ממש אודות נתונים אלה לנוכח גרסתו. משכך, די בנתונים אלה כדי להוכיח את מצג השווא הנטען על ידי המבקשת בכתב האישום. מצג השווא הוא כפול. פעם אחת, מצג השווא כלפי הנבדקים עצמם. כך משום שהנבדקים יכלו להניח שהבדיקות מבוצעות במסגרת מערך הבדיקות של מד"א ועל דעתו, שעה שהבדיקות הן פרטיות לחלוטין, אינטרסנטיות בייחס לתוצאה המבוקשת ובעיקר בוצעו על ידי חבורת עובדים ומתנדבים בתוך ארגון מד"א למען בצע כסף כאשר מד"א מאפשר לזכאים בדיקות בחינם. מצג שווא נוסף מתבטא כלפי ארגון מד"א, שכן בדיקות שנלקחו באופן פרטי ותמורת תשלום, אף לנבדקים שאינם זכאים, הוכנסו למערך הבדיקות, כאילו מדובר בבדיקות שניטלו במסגרת מערך הבדיקות של מד"א, וזאת באופן שיטתי (ראו בעיקר **הודעת המשיב מיום 12.10.20 עמ' 2-10**, שם המשיב מודה בבדיקות שנערכו במסגרת פרטית, מודע להתנהלותם של מרדכי אפללו ואבי חובב, מודה בקבלת סכום כסף בתמורה; **הודעת המשיב מיום 7.10.20 שורות 78-87, 122-129**; **הודעת המשיב מיום 5/10/20 שורות 60-61, 96-97** וכן **הודעות המעורבים יואל מושקוביץ ואליהו גנזל המאשרים שנשלחו לבצע בדיקות על ידי המשיב**).

11. **ער אני לחלקו של המשיב שיתכן ואינו מגיע כדי חלקם של מעורבים בכירים אחרים במד"א.** ואף ניתן לומר, בזהירות המתבקשת, כי חלקו של המשיב אינו דומה לזה של המעורבים חובב ואפללו, אלא שהמשיב ידע על אותה התנהלות מושחתת, והוא המשיך לשתף פעולה בין אם על דרך שירותי ההסעה שסיפק לאפללו לצורך ביצוע הבדיקות הפרטיות תמורת תשלום ובין על דרך בדיקות שערך בעצמו באופן פרטי או הנחה לבצע בדיקות דומות ופירטיות תמורת תשלום (ראו למשל: **הודעת אפללו מיום 29.10.20 שורות 45-47**; **הודעת יואל מושקוביץ מיום 1/10/20 שורות 38-41, 64-83**; **הודעת אליהו גנזל שורות 10-16**).

12. **באשר לעבירות הגניבה:** טען ב"כ המשיב כי אין למאשימה ראיות המבססות את העובדה שהמדובר בערכות גנובות של מד"א (ראו **פרוטוקול דיון מיום 21.03.21 עמ' 3 שורות 13-18**). בעניין זה אפנה להודעותיו של המשיב במשטרה, שם הוא מצוין כי **על כל ערכה של מד"א יש מדבקה של מד"א וכי לא ניתן להכניס את הערכות לתוך המעבדות של מד"א מבלי שאותה ערכה מזוהה כדגימה של מד"א** (ראו למשל **הודעה מיום 15.10.20 בעמ' 8 שורות 239-242** בה מסביר המשיב מדוע מדבקות של מד"א הן מהותיות לדגימה). בפרט אפנה **להודעת המשיב מיום 12.10.20 בעמ' 7** שמצוין כי כל בדיקה שהייתה תחת טיפולו **"היא בדיקה השייכת למד"א"**. משכך, **והבדיקות שבוצעו באמצעות הערכות היו פרטיות ושלא על דעת הארגון, הרי שקיימת תשתית ראייתית גם לעבירת הגניבה**.

13. **עבירה של הפצת מחלה:** לאחר עיון בהודעותיהם של יואל מושקוביץ' ואליהו גנזל נחה דעתי שלצורך השלב הדיוני שבפניי קיימות ראיות לכאורה גם בייחס לעבירה זו. מהודעותיהם של מושקוביץ' וגנזל עולה כי

המשיב הנחה אותם, לבצע דגימות קורונה, כך שתתקבל תוצאה שלילית במעבדה וכן כי נשלחו לבצע את בדיקות הדגימה חרף העדר הכשרה מתאימה לביצוע הבדיקות (אשוב ואפנה להודעתו של מושקוביץ' מיום 01.1.2020 שורות 65-83, וכן הודעת גנזל מאותו היום, בעמ' 3 שורות 32-36).

14. בעניין זה נטען על ידי ב"כ המשיב כי מושקוביץ' וגנזל פנו אל עובד אחר בשם איציק שושן, בנוגע לביצוע בדיקות פרטיות, והוא זה שהדריך אותם כיצד לבצע הבדיקה. כמו כן, טען ב"כ המשיב כי לא ידוע לו דבר בנוגע להכשלת הבדיקות (ראו פרוטוקול דיון מיום 21.03.21 עמ' 3 שורות 19-25). בהקשר זה אפנה להודעת המשיב בה הוא מודה בכך שהוא שלח את המתנדבים לבצע בדיקות וזאת ללא בדיקה האם מושקוביץ' וגנזל עברו קורס דגימת קורונה (ראו למשל הודעה מיום 12.10.20 בעמ' 4, 8 ו-9). יוער, כי גרסאותיהם של מושקוביץ' וגנזל נותרו עקביות גם במסגרת עימות שנערך להם עם המשיב ביום 18.10.20 (ראו דו"ח עימות מיום 18.10.20 בשעה 11:20 בעמ' 2 שורות 21-25 וכן דו"ח עימות מאותו היום בשעה 11:43 בעמ' 2 שורות 17-24), דבר שיש בו די כדי חזק את משקל ההודעות בשלב לכאורי זה של ההליך.

15. אף טענת ב"כ המשיב בדבר אכיפה בררנית (ראו פרוטוקול דיון מיום 21.03.21 עמ' 2 שורות 16-17), בשלב זה, דינה להידחות, הן משום שבעניינם של אחרים טרם התקבלו החלטות על ידי המבקשת, הן משום שבשלב זה יש לקבל את טענת המבקשת שעניינו של כל מעורב נבחן בהתאם לחומרת העבירה, הנסיבות הקשורות בעבירה ובמעמדו של העושה במד"א והן משום שעניינה של טענה בדבר אכיפה בררנית, מקומה להתברר בהליך העיקרי וזאת בהתאם להלכה הפסוקה [בש"פ 1495/17 מדינת ישראל נ' יובל זאודי (ניתן ביום 21.02.17); בש"פ 5764/19 אביחי עמר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 09.09.19)].

16. לשם שלמות התמונה, אציין כי למשיב מיוחסת גם עבירה של השמדת ראיה. אומנם ב"כ המשיב לא העלה טענה בנוגע לראיות בהקשר לעבירה זו, ואולם לנוכח גרסת המשיב מיום 26.10.21 (אפנה בין היתר לשורות 48-58), דומה שלא יכולה להיות מחלוקת לקיומה של תשתית ראיתי בנוגע לעבירה זו.

17. נוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה ברף הנדרש לעבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום.

עילות ותנאים מגבילים:

18. אשר לעילות: העבירות המיוחסות למשיב והנסיבות שאפפו את ביצוען לכאורה, יש בהן כדי להצדיק הטלת מגבלות על המשיב, הן לנוכח החשש להישנות עבירות דומות והן לנוכח המסוכנות הנשקפת לציבור ממעשים מסוג זה.

19. אכן, הזכות לחופש העיסוק, ובכלל זה הזכות להמשיך שירותו, היא זכות יסוד שאין להרהר אחריה. יחד עם זאת, תכליתה המרכזית של הוראת סעיף 48(א)(10) היא הגנה על בטחון הציבור. סעיף זה קובע לאמור:

עמוד 4

48" (א) שחרור בערובה הוא על תנאי שהמשוחרר יתייצב לחקירה, לדיון במשפטו או בערעור, או לנשיאת עונשו, בכל מועד שיידרש, וכן שיימנע מלשבש הליכי משפט; בית המשפט רשאי להוסיף תנאים, לפרק זמן שיקבע, ככל שימצא לנכון, לרבות:

(10) איסור המשך עיסוק הקשור בעבירה, כאשר מתקיים יסוד סביר לחשש שהמשך העיסוק מהווה סכנה לבטחון הציבור, או עלול להקל על ביצוע עבירה דומה".

20. הנה כי כן, מקום שקיים חשש לביטחון הציבור, או להישנות העבירות דומות, יש הצדקה להטלת מגבלה בדמות איסור עיסוק, אף כאשר קיימת פגיעה בחופש העיסוק. דומה שתכליתה של הוראה זו היא סיכולית-מניעתית וכי היא צופה פני עתיד. בהקשר זה נקבע בש"פ 948/07 **אביטל אברהם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) "**ככל שמתקיימים התנאים של חשד סביר לביצוע עבירה, וככל שמתקיים חשש לביצוע עבירות נוספות המסכנות את בטחון הציבור, נתונה בידי בית המשפט בהליך הפלילי הסמכות להבטיח את שלום הציבור ובטחונו בין במעצר החשוד ובין באמצעים חלופיים שימנעו, עם השחרור, המשך ביצוע עבירות".**

21. בהקשר זה נפסק כבר כי ניתן להטיל מגבלות על פי הוראת סעיף 48 לחוק המעצרים גם לאחר הגשת כתב אישום. בעניין זה אפנה לבש"פ 3323/16 **דמיטרי בורוביק נ' מדינת ישראל** שם נקבע "אמנם, כפי שציין ב"כ המבקש, ברישא לסעיף 48(א) מוזכרות עילת ההימלטות ושיבוש ההליכים בלבד אלא שמכאן ועד למסקנה אותה מבקש הוא להסיק מכך רחוקה הדרך. **כפי שצוין לעיל, חלופות רבות המנויות בסיפא לסעיף זה נועדו כדי לאיין את עילת המסוכנות ולאפשר בכך את שחרורו של נאשם לחלופת מעצר".**

22. אין ספק כי יש בהפסקת שירותו של המשיב כמשרת בשירות לאומי במסגרת מד"א, בכדי לפגוע במשיב.

23. כפי שצינתי בהחלטות קודמות, בית המשפט העליון, עמד כבר על הצורך באיזון שבין האינטרס הציבורי לזכויותיו של חשוד שהרחקתו מתבקשת וכן על החריגות בהפעלת הסמכות השיפוטית הבאה להגביל חירותו של אדם להמשיך ולעסוק בעיסוקו, בהקשר של סעיף 48(א)(10) לחוק המעצרים, כך למשל, נקבע בבש"פ 6817/07 **מדינת ישראל נ' יוסף (בן נסים) סיטבון ואח'** [פורסם בנבו] (31.07.07):

" **על בית המשפט לשוות לנגד עיניו בין היתר את הפגיעה הקשה שיש באיסור העיסוק על הנאשם הנהנה מחזקת חפות ועל פרנסתו, את הפגיעה שיכולה להיות בהוראה כזו על משפחות העובדים התלויים בו ואת הנזק שייגרם בגין הוראה שכזו לעסקו. כן עליו להעריך האם ההליך "משך זמן רב, באופן המשליך במישרין גם על משך התקופה לגביה יחול איסור העיסוק, ולבחון האם בנסיבות אלה מדובר באמצעי מידתי. אל מול אלה עליו לשקול את הסכנה שעלולה להיות טמונה בהמשך עיסוקו זה לבטחון הציבור או את ההקלה שתהא בכך בעבורו לשוב ולבצע את העבירה, ואת הפגיעה באינטרס הציבורי שעלולה להיגרם עם ביצוע עבירות נוספות."**

24. בנסיבות מקרה זה, ובאיזון בין הפגיעה בעיסוקו של המשיב כמשרת בשירות לאומי לבין האינטרס הציבורי הטמון בהרחקתו של המשיב ממד"א, אין המדובר בפגיעה בלתי מידתית בנסיבות העניין.

25. טעם עיקרי לכך נעוץ בעובדה שהמשיב משרת במד"א במסגרת שירות לאומי ואינו עובד המועסק בארגון למחייתו. על כן, כפועל יוצא מכך, הפגיעה בזכותו של המשיב לחופש העיסוק או פגיעה בפרנסתו כתוצאה מהרחקתו, אינה במידה העולה על הנדרש.

26. יתרה מזו, חרף טענותיו של ב"כ המשיב, כי מד"א מעוניינים להשיב המשיב לשירות במסגרת הארגון, לא הוצג בפני בית משפט כל מסמך שיש בו כדי לבסס טענה זו או מתווה להחזרתו של המשיב.

27. מעבר לכך, הפסיקה הנהוגה במקרים דומים מלמדת על כך שמקום שנדרש איזון בין האינטרס הציבורי שבהרחקה לבין הפגיעה בחופש העיסוק, יש להעדיף את האינטרס הציבורי או לכל הפחות להציב מתווה חזרה למקום עיסוק. אפנה:

בעמ"י 34676-08-17 **מדינת ישראל נ' בן חמו**, דחה בית המשפט המחוזי ערר שהוגש, בין היתר, על הארכת תקופת הרחקתו של המשיב שם, המכהן כראש עיריית כפר סבא, מעיריית כפר סבא. זאת חרף העובדה שבמקרה הנדון שם אף היתה הסכמה מצד מקום העבודה לאפשר חזרתו במתווה שהוצע וכלל תנאים מסוימים.

בעמ"י 68455-06-17 **יחידות תביעות להב 433 נ' אדלר**, בית המשפט קיבל בחלקו את עררה של המדינה שבקשה להאריך את תנאי ההרחקה של המשיב, עוזרו של ראש העירייה, כך שהמשיב יוחזר לעבודתו במתכונת המחודשת, תוך שנוספו הגבלות משמעותיות שיש בהן להפיג את חשש המסוכנות.

בע"ח 32202-10-16 **וסרמן נ' מדינת ישראל**, דחה בית המשפט המחוזי את הערר של העורר, מזכיר הכללי של הסתדרות המורים, על החלטת בית המשפט קמא להרחיק העורר ממקום העבודה בתוספת לתנאים מגבילים.

בת"פ 48104-08-10 **מדינת ישראל נ' ברודצקי ואח'**, קבע בית המשפט תנאי הרחקה ממקום העבודה ואיסור עיסוק של המשיבים 2 ו-3, עובדי סוכנות דואר. במקרה זה, לא התקבלה הסכמה מטעם מקום העבודה לאפשר מתווה חזרה לעבודה של המשיבים.

28. הנה כי כן, במקרים שפורטו לעיל, עיקר השיקול נוגע בעיקרו לפגיעה בזכות העיסוק והחשש הנלווה לפגיעה בפרנסתם של החשודים או העומדים לדין. יתרה מכך, בחלק מן המקרים, אף ניתן לראות את הסכמתו ומעורבותו של המעסיק בהחזרתו של החשוד או הנאשם למקום העבודה. כפי שצוין לעיל, לא כך המקרה בעניינו של המשיב.

29. לפיכך, הנני מורה על הארכת תנאי הרחקתו של המשיב במד"א ועל איסור עיסוק בבדיקות הנוגעות לקורונה וזאת עד לתום ההליכים המשפטיים.

30. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

31. עיקרי הראיות יוחזרו למבקשת על ידי המזכירות.

ניתנה היום, א' סיוון תשפ"א, 12 מאי 2021, בהעדר הצדדים.